

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap beschrijft en laat zien. Dit keer: Feline Zwaan en Wanda Bakker.

Tekst: Wanda Bakker
en Feline Zwaan

Uitzicht vanaf het hoge duin
bij paal 3
Foto: Jacoba de Graaf-Meuldijk

Wie zijn wij?

Wij zijn Wanda Bakker en Feline Zwaan, seizoenboswachters op Terschelling. Als seizoenboswachter ondersteunen wij de boswachters vooral in het hoogseizoen. Onze taak is gericht op gastheerschap en meer oren en ogen in het veld. Daarnaast zet Staatsbosbeheer ons in voor diverse andere taken, zoals vogels ringen, monitoring, voorlichting en educatie enz.

Wanda is opgegroeid op Terschelling. Naast het werk als seizoenboswachter geeft ze sportles en woont ze samen met Maurits en is vaak wandelend in de natuur te vinden met haar twee honden.

Feline kwam 21 jaar geleden een weekje kamperen op Terschelling en is toen “over een eiland heen gestruikeld” en zo op het dit mooie eiland terecht gekomen. Inmiddels getrouwd en moeder van twee kinderen.

Toen ons werd gevraagd naar ons mooiste duin, zeiden we allebei zonder nadenken: Paal 3!
Het is de ultieme combinatie van een mooie afwisselende wandeling en de beloning aan het eind: het uitzicht vanaf het hoge duin bij paal 3.

Olifantsduinen!

Rondje paal 3 is een eilander begrip. Het hoge duin is onderdeel van deze mooie 3 uur durende wandeling. Een echte aanrader voor natuurliefhebbers die graag door de duinen struinen! Als eilandkind ging ik (Wanda) vaak met mijn ouders en zus deze lange wandeling maken met als hoogtepunt de ‘olifantsduinen’. Onderaan het duin, starend omhoog, wist ik wat me te wachten stond. Klimmend met handen en voeten in het warme zachte zand probeerde ik zo snel mogelijk de top te bereiken. Eenmaal boven waren daar de olifantsduinen, een

Feline en Wanda

Foto: Antje Ehrenburg

ware beloning qua uitzicht. We speelden alsof dit onze olifanten waren! Ieder een olifant, want er waren genoeg duinen. Groot en machtig voelde ik me dan. Rollend naar beneden en weer omhoog klimmend, werd een spel dat oneindig kon duren.

En wanneer ik nu bovenop het duin sta turend over de Noordzee en de Noordsvaarder, voel ik me wederom groots. Maar voel ik ook de rust en de vrijheid.

Duuntsje dellen

Nog steeds is het bij ons thuis een familie-uitje, picknickmand mee en gaan. De hele dag op stap met als beloning duuntsje dellen (oftewel duintje afrollen/glijden). Het maakt niet uit in welk seizoen, het is er altijd mooi. Tijdens de wandeling erheen kom je van alles tegen: in de zomer prachtige bloemen, vogels en vlinders. Maar ook zandverstuivingen en de mooiste vergezichten. Zo loop je door struweel en dan weer door open duingebied. Het zijn geen gebaande paden en je kunt onderweg voor verrassingen komen te staan, dichtgegroeide paden of paden waar het water eigenlijk net iets te hoog staat. Hierdoor moet je af en toe even “van het padje af”. Mede hierdoor is het er rustig en kom je weinig mensen tegen. En aan het einde van het pad kom je bij het hoge duin waar je na een flinke klim wordt beloond met een fenomenaal uitzicht over het eiland, Noordsvaarder, Waddenzee en Noordzee. Hier is de natuur ongerept en heeft het vrij spel. Het stuivende zand, water en wind spelen continu samen waardoor de natuur elke dag anders is. Met een beetje geluk steekt een nieuwsgierige zeehond zijn kop even boven water. Wie rondje paal 3 niet kent, heeft Terschelling niet echt ontmoet. •